

УНИВЕРЗИТЕТУ „ДЖОН НЕЗБИТ“
ФАКУЛТЕТУ ЗА КУЛТУРУ И МЕДИЈЕ
БЕОГРАД

ЗАВРШНИ РАД НА СТУДИЈАМА ТРЕЋЕГ СТЕПЕНА ДОКТОРСКА ДИСЕРТАЦИЈА
(навести: ДОКТОРСКА ДИСЕРТАЦИЈА ИЛИ УМЕТНИЧКИ ПРОЈЕКАТ)

На основу одлуке Сената Универзитета од _____, пошто смо проучили урађену
ДОКТОРСКУ ДИСЕРТАЦИЈУ под називом:
(навести: ДОКТОРСКА ДИСЕРТАЦИЈА ИЛИ УМЕТНИЧКИ ПРОЈЕКАТ)

СЕМИОТИКА ЕЛЕКТРОНСКЕ ПЛЕСНЕ МУЗИКЕ КАО ФЕНОМЕНА МОНОКУЛТУРЕ

кандидата: _____ мастер Александра Шаровића _____ подносимо следећи:
(звање, име и презиме кандидата)

РЕФЕРАТ

1. Основни подаци о кандидату, докторској дисертацији/ уметничком пројекту

(Елементарни подаци о кандидату, наслову рада, обиму и библиографским подацима)

Кандидат **Александар Шаровић** је рођен 29. 10. 1972. у Београду. Основно и средње музичко образовање завршио је у музичкој школи „Коста Манојловић“ у Београду у класи професора Радивоја Лазића и Звонка Морнара. Дипломирао је кларинет 1996. године са оценом 10 на Факултету музичке уметности у Београду у класи професора Миленка Стефановића, а затим на Академији уметности у Новом Саду уписао саксофон у класи професора Стојана Димова. Студије саксофона завршава 2013. године у класи Гордана Тудора са оценом 10, код кога завршава и мастер студије 2014. године. Прву годину докторских академских студија комуникологије кандидат је уписао на Факултету за културу и медије Мегатренд универзитета 2010. године. Све испите предвиђене програмом докторских студија комуникологије на првој и другој години, кандидат је положио у предвиђеном року.

У току школовања Шаровић је добио више награда на разним такмичењима и фестивалима. Свира као солиста и члан различитих састава на бројним концертима и реситалима широм земље и у иностранству. Учествовао је на 27-ом међународном такмичењу музичке омладине (27 international jeunesses musicales competition) у Београду као кларинетиста.

Од 2002. године ради као професор кларинета у музичкој школи „Марко Тајчевић“ у Лазаревцу, а од 2014. и као професор саксофона.

Учествовао је на интернационалном конгресу саксофониста у Стразбуру 2015. године као предавач са радом „Gypsy music on saxophone in the Balkans“.

Кандидат је до сада објавио следеће радове:

1. Šarović Aleksandar: The Uses and Gratifications Theory (in the Case of House Music), *New Sound*, no. 47, Department of Musicology-Faculty of Music Art, Belgrade, 2016. (pp. 87-98)

2. Шаровић Александар: „Теорија користи и задовољства, на примеру хаус музике“, *Етнолошко-антрополошке свеске*, бр. 26, Часопис Етнолошко-антрополошког друштва Србије, Београд, 2015. (стр. 83-96)

Наслов докторске дисертације је „**Семиотика електронске плесне музике као феномена монокултуре**“, а обим дисертације је **230** страница.

Поред апстракта на српском и енглеском језику, дисертација је структурисана у осам садржајних целина, са литературом на крају.

Литература садржи 327 извора, и то: **119** класичних библиографских јединица - књиге и текстови објављени у научним часописима и зборницима и **208** научних, стручних и публицистичких референци и извора којима је приступљено посредством Интернета.

2. Предмет и циљ докторске дисертације/уметничког пројекта

(Показати да је реч о оригиналној идеји, значајној за развој научне или уметничке области)

Предмет истраживања јесте семиотика електронске плесне музике као феномена монокултуре.

Предмет истраживања је *теоријски* и *операционално* одређен.

Теоријско одређење предмета утемељено је у појмовно-категоријалном апарату у којем су детаљно анализирани и објашњени појмови од суштинског значаја за ово истраживање: семиотика као научна теорија и приступ (посебно Сосирово, Еково, Бартово и Ђорђевићево семиотичко становиште), електронска плесна музика (ЕПМ) (са својим главним правцима у које спадају хаус, техно, тренс и драм енд бас), и појам и феномен монокултуре (кога, пре свега, карактеришу масовност, популизам, комерцијализација, корпоративизација, и западњачка хегемонија и укидање аутохтоних култура).

На основу теоријског одређења, предмет истраживања је у потпуности *операционално* одређен.

Временско одређење предмета истраживања везано је за период од краја 70-их до 2016. године, током којег се развијају електронска плесна музика у свету и на простору бивше Југославије, и на њој заснована савремена монокултура у области популарне музике. Када је реч о емпиријском делу истраживања, оно је спроведено 2016. године на релевантном узорку испитаника међу ауторима, извођачима и публиком електронске плесне музике у београдским клубовима, и на фестивалу Вајт Најт Сензејшн (White Night Sensation) који се под покровитељством ДЈ-ева из Амстердама одржава у Водицама (Хрватска).

Просторно одређење предмета истраживања везано је, поред западног света, за простор бивше Југославије, нарочито Србију, Црну Гору и Хрватску, где постоји велики број клубова и манифестација у којима електронска плесна музика заузима водеће, па и искључиво место. У домену емпиријског истраживања ограничено је на београдске клубове и место Водице у Хрватској. Други аспект просторног одређења предмета истраживања односи се на интернет мрежу, односно изворе посвећене електронској плесној музици који су у значајној мери заступљени и анализирани у овој дисертацији, што је видљиво из навода у литератури везаних за веб странице и њихове адресе.

Свеобухватност истраживања захтевала је *интердисциплинарни научни приступ предмету истраживања*, стога је у теоријској равни реализовано ослањањем на сазнања из филозофије, комунологије, социологије и музикологије.

Научни циљ истраживања обухвата научна дескрипцију семиотичке теорије, електронске плесне музике и савремене монокултуре; научну класификацију која се извршила на бази сличности и разлика унутар посебних чинилаца предмета истраживања тј. класификација посебних семиотичких теорија, потправаца унутар електронске плесне музике и особености феномена монокултуре; и научно откриће веза које постоје између кључних семиотичких теорија и главних особина електронске плесне музике, електронске плесне музике и савремене монокултуре, и на крају, сва три главна чиниоца предмета рада у њиховом јединству.

Друштвени циљ истраживања састоји се од објашњења позитивних и негативних аспеката електронске плесне музике у друштвеном комуницирању; објашњења позитивних и негативних друштвених аспеката културног модела електронске плесне музике; и објашњења значаја електронске плесне музике за програм градских клубова, дискотека, концерата и фестивала, и њихову зараду.

Овако утврђен, теоријски, садржајно, временски, просторно и телеолошки оивичен предмет није до сада истраживан са семиотичког, комуниколошког и културолошког становишта у Републици Србији, а малобројна су таква истраживања и у ширем окружењу. Зато ова дисертација представља изузетно ретко и несвакидашње, оригинално научно дело које је истовремено разумљиво захваљујући његовим осмишљеним методолошким и семиотичким оквирима, што га чини релевантним и доступним градивом домаће и стране академске популације. Поред емпиријског дела истраживања, то је најважнији домет ове докторске дисертације.

3. Основне хипотезе од којих се полазило у истраживању

(Објаснити да ли су хипотезе научно потврђене или оборене)

Општа (генерална) хипотеза од које се пошло у овом истраживању гласи:

Што више користимо семиотичку теорију у истраживању, то ћемо боље разумети суштину и посебне димензије електронске плесне музике као феномена монокултуре.

С обзиром на посебне чиниоце конститутивних елемената предмета рада, кандидат је формулисао следеће посебне хипотезе:

- X1. Ако користимо Сосирову семиотику као истраживачки приступ, онда ћемо боље разумети феномен хаус музике.
- X2. Ако користимо Екову семиотику као истраживачки приступ, онда ћемо боље разумети феномен техно музике.
- X3. Ако користимо Бартову семиотику као истраживачки приступ, онда ћемо боље разумети феномен тренс музике.
- X4. Ако користимо Ђорђевићеву семиотику као истраживачки приступ, онда ћемо боље разумети феномен електронске музике.
- X5. Ако имамо у виду масовни и популистички карактер монокултуре, онда ћемо боље разумети феномен популарности електронске плесне музике

А имајући у виду појединачне чиниоце елемената предмета рада, постављене су одређене појединачне хипотезе:

- X1. Ако користимо Сосирову идеју о релацијској природи знака, разумећемо ДЈ семпловање музике у електронској плесној музици.
- X2. Ако користимо Екову идеју о „отвореном делу“, разумећемо електро-плесачки карактер електронске плесне музике.
- X3. Ако користимо Бартову идеју „задовољства у тексту“, разумећемо стање трансa у тренс музици.
- X4. Ако користимо Ђорђевићево истраживање аудио-визуелних комуникација у области звука и покрета, разумећемо дизајн звука и значај покрета у електронској плесној музици.
- X5. Ако имамо у виду културну доминацију и хегемонију западне популарне музике у свету, онда ћемо боље разумети феномен популарности електронске плесне музике на простору бивше Југославије.

Посебне и појединачне хипотезе 1-4 теоријски су поткрепљене у поглављима 2 и 3 рада, на основу анализе наведених семиотичких учења и основних особина и праваца ЕПМ-а, и синтезе овако добијених увида у једну теоријску целину. У одељку 3.3.1. који разматра основне карактеристике ДЈ продукције, у непосредном облику су потврђене хипотезе 1 и 4, у одељку 3.4.2. („Публика као ко-аутор значења у ЕДМ-у“) хипотезе 2 и 4, а у одељку 3.4.4. („Искуство трансa у ЕПМ-у“) хипотеза 3.

Хипотеза 5 поткрепљена је у поглављима 4 и 5 рада, која се односе на појам, аспекте и критичко преиспитивање монокултуре, а у истим поглављима експлицитно је одбрањена општа хипотеза, будући да она директно упућује на семиотичко излагање и критику ЕПМ-а као феномена монокултуре. У овом погледу нарочито су значајни одељци 4.2.5. („Забава и спектакл као суштина доживљаја савременог ЕПМ-а“) и 4.4.2. („ЕПМ култура у Србији и региону - тотална доминација и хегемонија западњачке монокултуре“).

Хипотезе су потврђене и емпиријским путем, на основу анализе резултата анкете и интервјуа спроведених међу клупском публиком у Београду и Водицама, и ДЈ-евима из Србије и Хрватске. У упитнику и интервјуу се налазе питања која су повезана са датим хипотезама, тако да су се оне могле адекватно тестирати и на додатан емпиријски начин.

После извршеног истраживања, у претходно постављеном теоријском оквиру, критичком анализом и интерпретацијом резултата истраживања научно су

потврђене општа, и све посебне и појединачне и хипотезе.

4. Кратак опис садржаја

Докторска дисертација садржи увод и седам делова:

УВОД у коме се наглашава да ће се у раду анализирати музичка, друштвена и културна природа ЕПМ-а, и његова трансформација током које се ЕПМ од некадашње поткултуре, па у неким моментима, као у рејву, и контракултуре, претворио у моћан и утицајан облик музичке монокултуре на глобалном нивоу. Као примарно оруђе анализе и критике користи се семиотичка теорија, јер кандидат сматра да многе кључне особине ЕПМ-а као музичког жанра и праксе могу да нађу своје адекватно тумачење и објашњење у најпознатијим семиотичким идејама и учењима, а да семиотика такође може послужити као релевантан теоријски оквир за критику појединих аспеката ЕПМ-а као феномена монокултуре.

1. МЕТОДОЛОШКИ ОКВИР ИСТРАЖИВАЊА у коме је формулисан проблем истраживања, дефинисан у свим аспектима (садржајном, временском, просторном и дисциплинарном) предмет истраживања, и утврђен научни и друштвени циљ истраживања (поглавље 1.1.); постављене општа, посебне и појединачне хипотезе (1.2.); изабране методе истраживања и објашњен њихов избор с обзиром на предмет истраживања, као и оивичен узорак истраживања (1.3.); и изнето предвиђање очекиваних резултата и научног доприноса истраживања (1.4.).

2. ОСНОВИ СЕМИОТИКЕ у коме су изложени појмови семиотике и семиологије (2.1.1.), и детаљније приказана посебна семиотичка учења оних мислилаца који су од значаја за предмет истраживања, као што су: Фердинанд де Сосир и његова идеја о релацијској природи језичког знака (2.1.); Умберто Еко и идеја „отвореног дела“ (2.2.); Ролан Барт и идеја „смрти аутора“ и „задовољства у тексту“ (2.3.); и Михајло Ђорђевић и семиотика на релацији: реч - звук - слика - покрет (2.4.). Унутар ових поглавља посебно је посвећена пажња Сосировом схватању лингвистике као обрасца семиологије (2.1.2.), његовом одређењу знака и идеји произвољности (арбитрарности) знака (2.1.3.), релацијској природи знака и његовој вредности (2.1.4.), и значају и утицају Сосирове семиологије (2.1.5.). Што се тиче Ека, изложено је његово схватање комуникације (2.2.1.), идеја отворености уметничког дела уопште (2.2.2.), а посебно отворености модерног уметничког дела које захтева активно учешће реципијента у процесу семиозе, односно конституисања значења (2.2.3.). У поглављу посвећеном Барту, указано је на његов пансемиотички приступ и схватање семиологије као дела лингвистике (2.3.1.), Бартово разумевање природе структуралистичке делатности (2.3.2.), такође идеју отворености дела, и концепцију „писљивих“ на супрот „читљивим“ текстовима (2.3.3.), интертекстуалност текста (2.3.4.), тезу о „смрти аутора“ (2.3.5.), и значај тела, и уживања (*jouissance*) спрам задовољства (*plaisir*) у тексту (2.3.6.). А поред Ђорђевићевог схватања семиотике (2.4.1.), разматрано је његово одређење знака (2.4.2.), домена аудио-визуелног и граница језика (2.4.3.), и дизајна уметничких и медијских изражајних средстава (2.4.4.).

3. ЕЛЕКТРОНСКА ПЛЕСНА МУЗИКА у коме је на почетку објашњен значај електронске технологије и електронске културе у 20. и на почетку 21. века (3.1.), са идејом о појави новог, електронског доба (3.1.1.), у коме настају и развијају се инструменти и технике значајне за развој ЕПМ-а (3.1.2.) Затим је у основним цртама изложен историјат ЕПМ-а у свету и на простору бивше Југославије (3.2.), и наведене његове претече (3.2.1), и главни правци и представници: хаус (3.2.2.), техно (3.2.3), тренс (3.2.4.), и драм енд бас (3.2.5.), укључујући рану ЕПМ сцену у Србији током 90-их година прошлог века (3.2.6.). У овом поглављу посвећена је пажња ди-џеју (ДЈ) као произвођачу електронске плесне музике (3.3.), тако што су анализирани основне карактеристике ДЈ продукције уопште (3.3.1.), и посебно у ЕПМ-у (3.3.2.). Показано је да у ЕПМ-у, бар у његовој почетној фази, постоји наглашено интерактиван однос емитера (ДЈ-а) и реципијента (публике) (3.4.), у коме се ДЈ појављује као „дигитални шаман“ (3.4.1.), а публика постаје ко-аутор значења (3.4.2.). Истакнути су неки религиозни аспекти ЕПМ-а (3.4.3.) и искуство трансa које се може јавити у овој врсти музике и (пот)културе (3.4.4.). ЕПМ посебан значај придаје телу и игри (3.5.), тако да овде имамо указивање на телесно уживање (3.5.1.), плес и покрет (3.5.2.), и нека филозофска тумачења игре (Хујзингино, Ружеово, Финково) (3.5.3.). На крају овог поглавља приказани су МекКвејлова теорија користи и задовољства, рецепцијски и експресивни (ритуални) модел масовног комуницирања, и показана веза ЕПМ-а са овим и другим открићима комуниколошке и културолошке теорије (3.6.).

4. АСПЕКТИ САВРЕМЕНЕ МОНОКУЛТУРЕ у коме је на почетку представљен појам монокултуре, заједно са критиком овог феномена код неких аутора (4.1.1.), да би се потом посебна пажња посветила Мореновој теорији и критици масовне културе (4.1.2.) и критици културне индустрије код мислилаца Франкфуртске школе (Хоркхајмера, Адорна и Маркузеа) (4.1.3.). Показан је масовни и популистички карактер савремене монокултуре у свету и на простору бивше Југославије (4.2.), на примеру савремене ЕПМ културе (4.2.1.), популистичког профила ЕПМ публике (4.2.2.), комерцијализације ЕПМ-а и статуса и имица савремених ДЈ-ева као „супер звезда“ (4.2.3.), фузије савременог ЕПМ-а и мејнстрим попа (4.2.4.), и забаве и спектакла као суштине доживљаја данашњег ЕПМ-а (4.2.5.). Критички је приказан корпоративни капитал као власник и управљач савремене монокултуре (4.3.), тако што је изложено на које се све начине савремени ЕПМ налази у власништву и под контролом корпоративног капитала (4.3.1.), што је додатно поткрепљено подацима о енормним, мултимилијардерским приходима ЕПМ индустрије, и мултимилионским зарадама ДЈ супер звезда (4.3.2.). Поглавље је заокружено указивањем на културну доминацију и хегемонију западњачке монокултуре на глобалном нивоу, и укидање посебности аутохтоних култура народа бивше Југославије (4.4.), посебно имајући у виду савремену ЕПМ културу у Србији и региону (4.4.2.)

5. ПОЗИТИВНИ И НЕГАТИВНИ АСПЕКТИ ЕЛЕКТРОНСКЕ ПЛЕСНЕ МУЗИКЕ у коме се критички испитују комуниколошки аспекти ЕПМ-а (5.1.), и његове културалне особине као феномена монокултуре (5.2.). У погледу прве ставке анализира се апсолутизација технологије у електронској музици (5.1.1.), укидање речи и мисли у ЕПМ-у (5.1.2.), доминација буке у овој врсти музике и културе (5.1.3.), и проблематизује идентитет савремених ДЈ-ева као супер звезда, поготово у односу на ране ДЈ-еве,

зачетнике ЕПМ правца (5.1.4.). У културолошком одељку показује се како је ЕПМ данас изгубио своју првобитну оштрицу, будући да у њему потпуно тријумфује хедонистичка култура забаве и ескапизма (5.2.1.), долази до комерцијализације која га од андерграунд пот-/контракултуре изокреће у мејнстрим правац (5.2.2.), што је све подупрто и оснажено корпоративним освајањем ове врсте музике и музичке сцене (5.2.3.). На крају се савремени ЕПМ сасвим експлицитно разобличава као облик глобалистичке монокултуре, и указује на могуће правце антиглобалистичке алтернативе (5.2.4.).

6. АНАЛИЗА ОСТВАРЕНИХ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА је теоријски протумачен емпиријски део дисертације, у коме су, уз примену изабраних метода научног истраживања, изнети резултати емпиријског истраживања у домену ЕПМ-а и његове везе са семиотичком теоријом и савременом монокултуром. У овом делу дата је конзистентна дијагноза феномена који је у фокусу истраживања, указано на одрживост постављених хипотеза и сврсисходност реализованог истраживања из угла његовог научног и друштвеног циља.

7. ЗАКЉУЧАК у коме су сумирани резултати истраживања на основу њиховог упоређивања са постављеним хипотезама. Уз изложену и признату теоретску потку, употпуњену провереном праксом, а на основу понуђене синтезе остварених резултата истраживања, закључак би могао да се сматра за допринос не само научном разумевању једне популарне музичке културе, већ и семиотичком истраживању који на још један начин показује свој теоријски значај и практичну примењивост.

5. Остварени резултати и научни допринос

(Конкретно навести допринос научној, стручној или уметничкој области)

Свестан предности, али и неслућених потешкоћа у погледу теоријских и емпиријских аспеката феномена електронске плесне музике, комплексности њене проблематике, њеног недовољног познавања од стране професионалног научног окружења и стручног еснафа, непостојећег сазнања и веома скромних резултата проучавања од стране релевантних мултидисциплинарно надређених ауторитета, који би требало да разматрају и дефинишу ову врсту културално-медијске и звучно-музичке проблематике, екстремно заступљене међу младом популацијом, докторски кандидат Александар Шаровић упустио се у веома сложен, компликован и захтеван мултидисциплинаран рад. Његов циљ је био да што боље дефинише, појасни и научно образложи све релевантне аспекте предмета истраживања: семиотичко-комуниколошке, психосоцијалне, уметничко-креативне и разне друге, који сви заједно чине комплексност истраживаног феномена у овину модела глобалне монокултуре - електронску плесну музику и њену свакодневну медијску звучно-музичку праксу.

У дисертацији су размотрени и оцењени сви релевантни аспекти предмета истраживања, теоријског и емпиријског карактера, што указује да је реч о истински научном приступу кандидата у тумачењу овог, заиста сложеног, не само музичко-плесног, већ и аудиовизуелног забављачког модела монокултуре, али пре свега, изразито комплексног психосоцијалног феномена којим су заокупљени глобални тинејџери и млада популација. Кандидат са правом упозорава и упућује на разматрање феномена ЕПМ-а као екстремно популарног и радо прихватљивог субкултуралног жанра, и свакако једног од

најраспрострањенијих у сфери глобалне музичке културе и медијске индустрије.

Ова дисертација потврђује, продубљује и проширује постојећа, али и открива нова научна сазнања о везама између семиотичке теорије и теорија масовног комуницирања и популарне културе, с једне, и ЕПМ-а као феномена савремене монокултуре, с друге стране (нарочито кроз одељке 3.6. и 4.1., и поглавље 5). Она даје допринос експликацији и конкретизацији семиотичке теорије и теорија масовног комуницирања и популарне културе на примеру ЕПМ-а (поглавље 3); емпиријски потврђује семиотички приступ и теорије масовног комуницирања и популарне културе на примеру ЕПМ-а (поглавље 6); чино прилог социолошком и културолошком истраживању савремене популарне културе, показивањем материјалних и духовних веза између савременог друштва и његове масовне културе (поглавље 4); оправдава оригиналност приступа израдом научног рада који је први те врсте код нас, а у свету још увек редак. Имајући у виду теоријске и емпиријске анализе и закључке који су у раду изложени, сматрамо да је он испунио наведене научне и друштвене циљеве, и да у том погледу има научну и друштвену оправданост.

Рад је посебно значајан по томе што је кандидат у њему спровео опсежно емпиријско истраживање, у домаћем и регионалном окружењу, са релевантним узорком испитаника, међу извођачима и публиком ЕПМ-а, а потом је добијене резултате статистички понаособ обрадио и објаснио, тако да се њима сваки научно и стручно заинтересован субјект може лако користити. Резултати су веома јасно и прегледно класификовани, и посредством табела и графикана представљени као читљиви и свима доступни. У целини гледано, ово емпиријско истраживање и његово тумачење, које не постоји у овом виду на нашим просторима, али ни у окружењу, још су један и даљи доказ особености и оригиналности ове дисертације, постављене на чврстим темељима семиотичке науке као филозофске креативне и критичке дисциплине промишљања и тумачења значења у сфери аудиовизуелних медија и дигиталних комуникација.

Са сигурношћу сматрамо да је докторски кандидат Александар Шаровић испунио предвиђена очекивања из претходних фаза рада на овој дисертацији, и да је посредством свога истраживања дошао до значајних теоријских и емпиријских резултата који потврђују његова научна предвиђања, и дају нова и особена научно-стручна семиотичка тумачења ЕПМ-а, у смислу изразитог феномена глобалне монокултуре.

Дисертација „Семиотика електронске плесне музике као феномена монокултуре”, према заједничкој оцени ментора и чланова комисије, представља оригиналан, до овог тренутка, јединствен рад и научно-стручни допринос медијској науци и њеној уметничкој пракси, непознат на просторима Републике Србије, али и Балкана. Такође, веома редак у Европи и другим, пре свега, индустријски развијеним и материјално богатим земљама света. Ова дисертација представља вишеслојан, мултидисциплинаран и научно утемељен рад, који се бави тумачењем и одгонетањем феномена ЕПМ-а. Применом одговарајућих теоријских и емпиријских метода у дисертацији су остварени научни циљеви истраживања изражени у научној дескрипцији, научној класификацији, научном открићу и научном објашњењу формулисаних проблема у предмету истраживања. Тиме се један захтеван и софистициран модел глобалистичке монокултуре обрадио помоћу семиотичке методе и осталих

методолошких средстава примењеног научног дискурса, чиме је понуђена релевантна експликација овог, често од нестручњака поједностављеног и са аспекта глобализације култура и медија, форсираног модела глобалне културе. То указује на особен и непроцењив допринос ове докторске тезе, у правцу разумевања феномена уз помоћ семиотичког приступа, који овај комплексан и компликован феномен чини једноставним и лако разумљивим, те у доброј мери доступним и младој популацији и уопште, корисницима - реципијентима из редова његове маспублике.

6. Закључак

(Навести да је докторска дисертација/уметнички пројекат урађена у свему према одобреној пријави, да је оригинално и самостално научно или уметничко дело и да су се стекли услови за његову јавну одбрану)

1. Анализирајући усвојену Пријаву докторске дисертације, Извештај Комисије о подобности кандидата и теме докторске дисертације, као и садржај докторске дисертације „Семиотика електронске плесне музике као феномена монокултуре“, Комисија констатује да је дисертација урађена у свему према одобреној Пријави.

2. Полазећи од анализе и оцена изнетих у овом извештају, Комисија констатује да докторска дисертација „Семиотика електронске плесне музике као феномена монокултуре“ представља самостално и оригинално научно дело.

3. Имајући у виду претходне констатације, Комисија једногласно закључује да су се стекли сви суштински и формални услови за јавну одбрану докторске дисертације мастера Александра Шаровића „Семиотика електронске плесне музике као феномена монокултуре“.

Место и датум:

Чланови Комисије за оцену докторске дисертације/уметничког пројекта

Проф. др Михајло ЂОРЂЕВИЋ
Факултет за културу и медије,
Универзитет „Дон Незбит“,
Београд

Проф. др Миливоје ПАНДУРОВИЋ
Факултет за културу и медије,

Универзитет „Джон Незбит“,
Београд

Проф. др Смиљка Исаковић
Факултет за туризам и хотелијерство, Врњачка бања